

ΠΕΙΡΗΝΗ ΚΡΗΝΗ

Ἐλουζαν οἱ πεντάμορφες εἰταῖρες
τὰ δάσπρα τους κορμὰ μέσ' στὴν Πειρήνη
Κορινθιακὴ πηγὴν, ὅσπου ἦρθαν μέρες
σεισμῶν κι ἀκούστηκαν δλέθρου οἱ θροῆνοι.

Μὰ τῶρα δλοῦθε ἀπλώνεται μιὰ εἰρήνη·
— γαληνεμένη ἡ γῆ, γαλάζιοι οἱ αἰθέρες, —
καὶ χύνει τὸ τραγοῦδι τῆς ἡ κορήνη
τὸ αἰῶνιο, σὰ νὰ βγαίνει ἀπὸ φλογέρες

κορμμένες μέσ' στοῦ σπήλιου τὴν κουφάλα,
λὲς καὶ ποθεῖ ἐπικὰ ρ' ἀνιστορήση
στὸν ποιητὴ τῆς μοίρας τὰ μεγάλα

προβλήματα πὸν ἀνώφελα μιὰ λύση
προσμένουνε. Μὰ ἐκεῖνος στὸ ρυθμὸ του
κάποιο βαδὺ τὸνίζει μυστικὸ του.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΒΓΑ ΗΛΙΕ

Πνίχτρα ἡ υδγὴ· κι ὁ πυκνὸς οὐρανὸς
σκοτεινοπλάκωσε τὸ ὑγρὸ σοκκάκι.
Νοτιὰ βρωμάει κι οὐρίλα· καὶ φαρμάκι
σὰ βγεῖ ἡ προή, σὰ μουγκὸς κεραυνός.

Μαυριδερός κι ὁ πὸν βγαίνει καπνός,
βαρὺς σὰ νὰ ξαναζητάει τὸ τζάκι
κουλουριάστηκε κάπου ἓνα παιδάκι,
κι οὔτε βλέπει, οὔτε μιλεῖ κανενός.

Τέτια ἡ ψυχὴ μου κοῦα ἀνατριχίλα
— σὰν πουλὶ κορυφιασμένο στὴ φωλιά του —
στῆς θύελλας τὴ μαυρίλα, στὴ σαπίλα.

Μὰ ὡς πότε ἀνήλια, ἀνίδει, στὸ σκοτάδι ;...
Ἦλιε, ἔβγα τῶρα, πρόλαβε τὸ βράδυ
μὲ τὴ λάμψη τοῦ λυτρωτῆ θανάτου.